

TheGrefg

Lligues més?

La clau de l'èxit?

Quants diners es guanyen?

El que em fa més por?

**ELS SECRETS
DE YouTube**

TheGrefg

Els secrets de YouTube

Traducció de Cristina Sala

SHAKA

Títol original: *Los secretos de YouTube*
Primera edició: juny del 2021
© David Cánovas Martínez, TheGrefg, 2018
Edició i fixació del text: José Manuel Lechado
© de la traducció: Cristina Sala, 2021
Disseny de la coberta: Planeta Art & Disseny
© Editorial Planeta, S. A.
© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U. / Shaka
Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona
ISBN: 978-84-18456-06-0
Dipòsit legal: B. 7.508-2021
Fotocomposició: Grup62

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Índex

Capítol 1. QUI SOC I PER QUÈ M’HAURIES DE LLEGIR? .	9
Capítol 2. LA MEVA VERITABLE HISTÒRIA	25
Capítol 3. QUÈ ÉS AIXÒ DE SER YOUTUBER?	41
Capítol 4. AVANTATGES I INCONVENIENTS DE SER YOUTUBER.	51
Capítol 5. CINC CLAUS PER TRIOMFAR A YOUTUBE . . .	65
Capítol 6. QUANTS DINERS ES GUANYA?	79
Capítol 7. LA MEVA FILOSOFIA DE VIDA.	91
Capítol 8. M’HA CANVIAT, LA FAMA?	103
Capítol 9. COM VA PER ÀNDORRA?	117
Capítol 10. PARLA’NS D’AMOR, GREFG... LLIGUES GAIRE?	131
Capítol 11. LA MEVA POR MÉS GRAN	141
Capítol 12. ELS MEUS MILLORS CONSELLS	149
Capítol 13. LES MEVES PITJORS CAGADES	157
Capítol 14. LES MEVES ANÈCDOTES MÉS CURIOSSES . . .	167
Capítol 15. I PER ACABAR...	179

Capítol 1

Qui soc i per què m'hauries de llegir?

YouTube... Aquesta xarxa social en ple boom. Que no s'aturarà mai? I cada vegada hi ha més xavals fent-se famosos i rics. Que cabrons! És així de veritat o potser només es veu la part bona des de fora? En aquest llibre et vull revelar els secrets més profunds de YouTube, incloses unes quantes curiositats molt personals. Parlaré de tantes coses que no sé ni per on començar. Només et puc dir que, després de més de set anys creant contingut a la plataforma, alguna cosa he après.

Encara que... Tinc un dubte: has trobat aquest llibre per casualitat a la llibreria? T'ha cridat l'atenció el títol i has començat a llegir-lo per veure de què va? «Qui deu ser aquest paio?», et deus preguntar. «The Gref... Grefg? Com collons es pronuncia això?». Calma, que tot just comencem. Ara sento molta curiositat per saber què t'ha portat a aventurar-te a llegir aquest llibre. Potser vols ser youtuber. O t'interessa saber quants diners es guanyen, si es lliga gaire i aquestes coses. Potser és la curiositat el que t'ha portat fins a aquestes pàgines. Sigui com sigui, m'alegro que llegeixis això. Espero no decebre't. La pregunta és: estàs a

punt? Si la resposta és que sí, comencem. Tinc moltes coses per explicar-te.

D'acord, d'acord, un moment. També pot ser que em coneguis d'abans i que hagi arribat al meu llibre directament, que l'hagi buscat. I això només pot ser perquè ets un dels meus subscriptors. Com estàs? Et va molar el vídeo d'ahir? Ja que parlem d'això, el cert és que en el moment en què estic escrivint aquestes paraules som gairebé set milions de subscriptors al canal. La meua decisió, si arribava a començar aquest *Els secrets de YouTube*, era escriure'l jo mateix, cosa que ha estat una feinada tremenda perquè soc un gandul de campionat. Però bé, si llegeixes això vol dir que al final he fet alguna cosa. Probablement és el projecte que he afrontat amb més il·lusió; és molt personal i el considero el meu vídeo més especial plasmat en unes pàgines.

Si vols saber més coses sobre mi, aquí les tens: em dic David Cánovas Martínez i vaig néixer el 24 d'abril de 1997. El meu aniversari sempre cau a l'època típica en què els meus amics tenen exàmens i no ho celebrem mai, ja veus quina sort. Soc un paio normal. Si et dic que soc murcià ja et pots imaginar que normal que soc, oi? He passat la major part de la meua vida al meu poble d'origen, Alhama de Múrcia, encara que fa un parell d'anys me'n vaig anar a viure a Andorra. Ja, ja sé que això crida l'atenció; després te'n parlaré, al capítol... Bé, encara no sé a quin capítol, perquè només fa cinc minuts que escric i ja se m'amunteguen les idees al cap.

Com a introducció està bé, però no pateixis. A mesura que avancem aniré obrint el cor en aquestes pàgines. Segurament acabaràs sabent més coses de mi que jo mateix.

Els meus orígens llunyans i misteriosos

Si has vist els meus vídeos, et deu cridar l'atenció que no tinc gens d'accent de Múrcia, malgrat el que acabo de dir-te. Potser també t'has fixat, si fa temps que em segueixes, que he passat de la veu aguda o, com s'acostuma a dir, del «nen rata» dels primers vídeos a la veu greu de locutor de ràdio professional (potser m'he flipat una mica). Tot té una explicació. Això segon, el canvi de veu, és pura biologia i una mica d'esforç: quan vaig començar amb això d'internet era un xaval, un adolescent. Ara tinc vint anys¹ i, bé, tothom canvia molt a aquesta edat. Això sembla.

Això de l'accent és a propòsit. Quan em vaig posar a penjar vídeos vaig pensar: ser de Múrcia està bé (de vegades també és una mica com venir d'un altre planeta); la veritat és que quan ens posem a parlar entre nosaltres ens entenem molt bé, però si algú de fora ens sent, ja et dic jo que li costa una mica. Per a qui no ho sàpiga: a Múrcia ens agrada molt treure les esses de les paraules, inventar-nos-en

1. Nota del David del present: ara, en realitat, tinc vint-i-un anys. Des que vaig tenir la idea d'escriure el llibre fins que ha quedat acabat, ha passat un any llarg.

alguna. Som lliures a la vida. «I si...?». Vaig començar a provar veus i a intentar parlar amb un to tan neutre com fos possible. Al principi era un xou, intentava parlar amb un accent neutre i les meves arrels em deien que no. Em travava i no era capaç de dir dues frases sense equivocar-me. Després ja em sortia una mica més. Continuava sent una merda, perquè no era accent ni murcià ni neutre, però insistint-hi, esforçant-m'hi de valent, escalant muntanyes, superant proves de foc (i ja m'estic flipant una altra vegada), vaig aconseguir parlar «normal». El més curiós de tot és que ara, fins i tot amb els meus amics murcians, amb la meva família i en qualsevol entorn en què em moc, parlo amb aquest accent. Em vaig adonar que, de tant practicar-lo, vaig acabar expressant-me millor d'aquesta manera, així que vaig decidir mantenir-lo. Déu-n'hi-do, David...

La família

Tinc pare i mare. Això segurament no sorprèn ningú. És normal i tal... Els meus, a més, molen, i ens avenim força. També tinc una germana un parell d'anys més petita que jo (hola, Lidia, he, he). La meva família és treballadora, normal. No vinc de l'aristocràcia, ni de bon tros. Els meus pares han treballat un munt per fer-nos tirar endavant a la meva germana i a mi. Som una d'aquestes famílies que, amb dos sous, de vegades l'han passat magra per arribar a final de mes.

El meu entorn familiar ha estat (i és) molt important per a mi. Encara que m'endugués alguna esbrincada quan vaig començar amb això d'internet i vaig prendre algunes decisions difícils, com ara deixar els estudis,² en general m'han fet costat. De la meva família he après valors que considero molt importants. No m'enrotllaré, però algunes de les coses que sempre tinc presents són la humilitat, saber apreciar les coses, estar centrat (més o menys, ho intento), evitar coses perniciosos (com ara les drogues) i, sobretot, haver aconseguit no perdre el cap amb l'èxit, la fama i tot això.

Vaig començar amb internet com gairebé tothom: buscant porno. A l'escola, concretament. Allà, però, no funcionava, perquè, com és lògic, les pàgines que m'interessaven estaven bloquejades. Així, doncs, vaig començar a donar la tabarra als meus pares perquè possessin internet a casa. Sí! Hi va haver una època en què no hi havia internet a les cases. Per aprofitar el temps sortíem a caçar dinosaures al carrer. Al final, el meu poder de persuasió va fer efecte, perquè vaig aconseguir tenir-ne a casa. Una connexió amb una velocitat rècord de 100 kB. Era increïble i jo era super-feliç... en aquella època.

Internet era ple de porno, com sospitava, però de segui-

2. Aquesta nota és del meu jo del passat: això dels estudis també ho explicaré més endavant, però encara no he decidit on. Tu, estimat lector del futur, tens l'avantatge de poder donar un cop d'ull a l'índex que encara no he escrit.

da em va cridar l'atenció una altra cosa: la possibilitat de jugar online amb persones d'arreu del món. Em considero una persona competitiva. En qualsevol cosa que faig, sempre tinc l'afany de ser el millor. De petit jugava a tennis, era bo amb la raqueta. Trencant raquetes, més que res, perquè colpejava amb força la pilota i, de vegades, el terra. El meu pare corria darrere meu i jo m'enduia alguna hòstia. En fi, internet es va creuar en el meu camí i em va canviar la vida, gràcies, primer, als videojocs i, poc després, al descobriment de les plataformes de vídeo com YouTube.

Però no vull avançar esdeveniments. T'explicaré com eren les coses al principi. Vaig començar jugant a la consola, d'una manera que potser et sona: amb un cable d'un quilòmetre de llarg que recorria tota la casa. Així podia jugar a la sala d'estar amb un cable que venia del rúter, en funció de l'hora del dia. La meva mare estava encantada amb el cable al bell mig de casa... De vegades ensopegava, i jo després tenia por! Sí, recordo que en aquells primers temps vaig donar moltes «alegries» als meus pares. Per exemple, el dia que vaig demanar la targeta al meu pare per comprar-me uns cascs. El devia enganxar endormiscat, perquè me la va deixar sense posar-hi cap pega. Vaig demanar uns cascs per internet que encara faig servir al meu *setup*. I «només» em van costar tres-cents euros de res. Quan el meu pare va veure quant m'havien costat, no sé com és que no em va rebentar el cap. Soc viu de sort.

La pasta és important. Qui digui que no menteix, i molt.

Així, doncs, quan comences a guanyar diners amb una activitat a internet el punt de vista canvia. Abans de continuar, una cosa: si llegeixes aquest llibre pensant que YouTube (o el món d'internet) consisteix a connectar-se i guanyar diners... oblida-te'n. Al principi no es guanya res. Més aviat es gasta. I per al 99 per cent de la gent que ho intenta, això no canvia. Jo hi vaig insistir, vaig tenir perseverança i una mica de sort. Ja t'ho explicaré amb més detalls; van ser temps durs.

Vaig ser bon estudiant, encara que no ho semblí

Gairebé tothom intenta seguir un camí a la vida. El més habitual és: estudiar, formar-te bé i després buscar una feina que estigui relacionada amb el que has estudiat. Hi ha gent que ho aconsegueix, però no tothom. Hi ha un munt de gent que no es pot dedicar al que li agrada i s'ha de buscar la vida. A internet passa una cosa semblant, i jo també vaig començar en aquesta línia. Era bon estudiant, un paio centrat. Intentava fer-ho tan bé com podia. No només això, sinó que de vegades em plantejava reptes (ja he dit que soc competitiu, oi?). A quart d'ESO (o tercer, ja no me'n recordo ben bé) em vaig proposar treure només matrícules d'honor. I a l'última avaluació ho vaig aconseguir. Era el meu repte personal i en aquell moment no tenia res més al cap...

Amb tot, quan vaig arribar al batxillerat la cosa va can-

viar. Sobretot a segon, que és un curs molt exigent. Jo havia tirat per la branca de les ciències, encara que no tenia clar què volia ser «de gran». Enginyer, potser? No ho sé, de veritat. Hi ha qui des de petit ja sap que, quan faci divuit anys, serà astronauta, capità de vaixell o superheroï, i que tindrà un xalet a la copa d'un arbre. Jo no. És que no en tenia ni idea. El que sí que sabia, però, és que alguna cosa no rutllava.

A veure, m'explico: en aquell període del batxillerat, jo ja estava ficat al món d'internet i YouTube. I em molava. Ara bé, era impossible seguir el curs i pujar vídeos i mantenir el canal com volia, tot alhora. Només hi havia una manera d'aconseguir-ho: ser un punyeter robot, organitzar-me i aprofitar el temps... Però no n'he sabut mai gaire. També podria haver deixat de dormir per tenir temps, però no em semblava gaire bon pla. El cas és que les notes se'n van començar a ressentir, i a veure com explicava als meus pares allò que em rondava pel cap.

No recordo quants subscriptors tenia en aquell moment, però guanyava alguns diners i hi veia futur. Llavors vaig dir als meus pares que volia deixar d'estudiar. Que tenia davant meu una oportunitat, «un tren que només passa una vegada». Coses així, totes molt convincents. Ells, amb molta paciència, pensant que el seu fill s'havia tornat boig, em deien que continués els estudis, que eren importants. Jo assentia i els responia: «Tèniu raó». I l'endemà no anava a classe.

Com he dit abans, els meus pares sempre m'han fet cosat, però quan els parles de deixar els estudis per fer vídeos a YouTube es preocupen una mica. També és veritat que, quan guanyes una mica de diners, la confiança en tu augmenta. Més endavant en parlarem a fons. En fi, arribats a aquest punt, em moro de ganes d'acabar d'escriure el llibre... per donar-lo a la meva profe de llengua i literatura: li encantaven les meves redaccions i sempre me'n recordo.

L'amistat és important

Vull parlar una mica dels meus amics, perquè també tenen un paper en el desenvolupament de la meva manera de ser. I també han influït sobre el meu personatge de YouTube, TheGrefg. Soc una persona tímida... Espera: tímida? I parlo cada dia a milions de persones d'un munt de països? Doncs sí, soc tímida, encara que no ho sembli. Abans ho era més que ara, i aquesta és una de les coses bones que m'ha aportat internet: ha fet que sigui més obert a conèixer gent nova i m'ha tret part d'aquesta timidesa.

Quan vaig començar amb YouTube, els meus amics de Múrcia em van donar suport. També em vacil·laven una mica, no et pensis. Veien els meus primers vídeos i em deien: «Està molt bé, nano». La veritat és que eren una merda força important, però jo m'ho creia. També hi havia el típic comentari quan em comprava un micro o una captu-

radora i em deien: «Però que ets burro? Com et gastes doscents euros en això?».

Des que no visc a Alhama veig menys sovint els amics de tota la vida, tot i que procuro visitar-los quan torno al poble. Amb tot, és inevitable: amb el pas del temps i amb la quantitat de relacions que s'estableixen al món d'internet, vas coneixent gent nova i fas nous amics. Gent relacionada amb el que fas cada dia i amb qui per aquest motiu connectes molt bé. També he fet amics a Andorra. No gaires, però molt especials.

De totes aquestes persones puc dir una cosa sense tenir por de ficar la pota: cadascuna d'elles m'ha ensenyat alguna cosa útil. Soc una persona molt receptiva. M'agrada escoltar, aprendre del que diuen els altres. Sí, sí, deus estar fli-pant una altra vegada: has vist el meu canal i faig directes de dues hores en què no callo. Bé, és que el canal és per a això, per parlar. Això sí, parlo d'allò que entenc. Si no sé alguna cosa, callo, escolto i n'aprenc. No soc de la mena de persones que pretenen saber-ho tot i impressionar.

Els meus gustos personals

Tot influeix sobre allò que fas, tant la gent que t'envolta com els gustos. T'explicaré una mica què em mola, sense enrotllar-me, per il·lustrar aquesta idea. Abans, un primer avís: cada youtuber és diferent i fa el que li agrada perquè

és com és. Si et plantejes ser youtuber, el millor consell que et puc donar és que siguis tu mateix, encara que siguis estrany. Et sorprendria saber quanta gent hi ha per aquí que és com tu. És una de les coses bones d'internet.

A mi sempre m'han agradat els videojocs. Això de jugar online em va flipar des que em vaig assabentar, quan era un marrec, que es podia fer. A veure, jugar contra l'ordinador està bé les primeres dues-centes vegades, però, quan has guanyat cent noranta partides (s'ha de reconèixer que les primeres són dures), ja no és tan divertit. A mi sempre m'han agradat els jocs de combat tàctic, però sobretot el *Call of Duty*, per descomptat. No he deixat d'evolucionar i de provar jocs nous fins a arribar al *Fortnite*, però el *CoD* sempre ocuparà un lloc molt gran al meu cor.

Els videojocs, per a mi, no només són un estil de vida, sinó que formen part de la meua manera de ser. Soc una persona competitiva, insisteixo. Porto la competició a dins, m'activa. Fins i tot formo part d'un club d'e-sports, Heretics. Un altre dels grans projectes personals que tinc.

Quins altres gustos defineixen el meu perfil com a youtuber? Doncs coses com certes pel·lícules i, sobretot, sèries. M'agraden molt *Bola de drac* i *Joc de trons*, per exemple. El problema és que em costa enganxar-me a una sèrie. D'altra banda, no llegeixo gaire. Sí, sí, és una paradoxa: gairebé no llegeixo, però escric un llibre... Bravo, David.

Ja ho aniré explicant, però si algú es pensa que ser you-

tuber és fàcil, que consisteix a posar la càmera, dir quatre ximpleries i ja està... no és ben bé així. Això de YouTube et treu temps per un tub (anava a dir «per un *tube*», però si faig aquest acudit em tanquen el canal). Fer un vídeo és laboriós. Has de fer el que t'agrada, sí, però també posar-te a la pell dels subscriptors, pensar que el que fas ha d'agradar al públic.

El propòsit d'aquest llibre: et pots fiar de mi?

M'agrada internet perquè és una xarxa que et posa en contacte amb tothom. De fet, potencialment t'apropa a totes les persones que existeixen. És un mitjà de contacte genial.

Vaig començar amb YouTube perquè era la plataforma de vídeos que veia. Potser aleshores era l'única, no ho sé. Sens dubte és la més popular i la més potent. Per això m'hi vaig unir i per això en parlo en aquest llibre. Avui dia hi ha més plataformes de vídeo, i algunes puguen força, però, almenys de moment, YouTube continua sent la referència.

El meu propòsit inicial amb aquest llibre era apropar-me més als meus subscriptors, que em coneguessin més bé i descobrissin el més profund de YouTube. Tot i això, a mesura que plantejava el llibre, vaig canviar-ne una mica l'orientació: volia arribar a un públic més general, ensenyar en què consisteix YouTube i, sobretot, de què va la feina quotidiana d'un youtuber. Era una qüestió de respon-

sabilitat: ensenyar com va YouTube, però també transmetre els valors que he après. Així, doncs, llegiràs les meves batalletes personals mentre t'explico com funciona la cosa. Perquè tot va lligat, no hi ha cap llista de regles fàcils.

La feina com a youtuber m'ha allunyat de moltes coses que m'agradaven: la meva família, els meus amics, el meu poble, el menjar casolà de la meva mare, l'esport... Diguem que vas entrant en una bombolla per portar el teu canal al cim. No és la fi del món, però és cert que et treu molt de temps, i que has de treure aquest temps d'altres activitats que feies abans. Dedicar-te professionalment al *youtuberisme* et canvia la vida. Més ben dit, es converteix en la teva vida. Gairebé tot gira al voltant d'això: gravar, editar, pensar temes, jugar partides, assistir a esdeveniments, comunicar-te amb els fans... És curiós que, d'una banda, t'allunyes de certes persones, però a la vegada t'acostes a d'altres. Hi he de pensar, en això...

Ara hi ha dies que em poso a mirar l'horitzó. Em quedo encantat contemplant el no-res i pensant en tot plegat. M'ajuda a reflexionar sobre el que he fet i sobre el que faig. Procuo quedar-me amb la part positiva i pensar en el futur.

En l'actualitat tinc gairebé set milions de subscriptors a YouTube, més de dos mil vídeos publicats, amb prop de mil milions de visualitzacions. Sí, ho has llegit bé. Ho posaré en xifres. Concretament 1.592.770.793 visualitzacions. És una xifra que espanta. I no m'oblido d'altres xarxes socials, enca-

ra que sens dubte on ho peto és a YouTube. Aquestes xifres són el que penso que em dona legitimitat per escriure aquest llibre i explicar-te el que et vull explicar. Aquestes xifres són més que una tirallonga de números: hi ha persones al darrere. Persones que s'interessen per la meva feina, que em veuen cada dia i que em segueixen. Això, per sobre de qualsevol altra cosa, és el que dona valor a la meva activitat.

Aquest suport és fonamental, i no ho dic per les repercussions econòmiques que té (que en té, no et vull mentir), sinó per les personals. El suport dels subscriptors m'ensenya moltes coses, em fa avançar i m'anima, m'apuja la moral.

Pel que fa a la pregunta de si et pots fiar de mi... Bé, no cal que ho facis. De fet, no et fiïs de gairebé ningú, que la gent enganya molt. Jo, amb l'experiència que m'avalua, t'explicaré com he aconseguit arribar on soc, què he après i en què he fallat. Trobo que és important que una persona parli sobre el que sigui amb experiència al darrere. No sé si amb la que tinc n'hi ha prou, però no t'explicaré res de què no estigui segur i que no senti de tot cor.

Com veuràs quan donis una ullada a l'índex (fes-ho, de veritat), he intentat ordenar la cosa segons els diversos temes que vull tractar, buscant un ordre lògic. Gairebé em moro fent-ho, perquè jo soc d'engegar tot allò que em passa pel cap, sense preocupar-me, i de parlar de mil temes sense tancar-ne cap. No soc un paio gaire ordenat. Això, però, és un llibre, no un vídeo. Intentaré ser una mica més professional.

A més, és un llibre en què vull parlar no només de YouTube, sinó de la vida en general. Semblo un filòsof: «T'ensenyaré com va la vida, jovenet». Sincerament, crec que tenir una feina que depèn exclusivament de tu i en què, a més, exerceixes una certa influència, et dona una responsabilitat superior a la que sols tenir quan tens la meva edat. He adquirit molta maduresa —quin remei— i he après moltes coses que no m'hauria imaginat mai. La meva intenció és plasmar tot el que sé en aquest llibre, el projecte que més il·lusió m'ha fet de tota la meva carrera. Això sí, t'aviso: no t'esperis un llibre amb trets literaris ni amb un vocabulari fregant el que es considera culte. Soc un noi normal que es dedica a fer vídeos gairebé cada dia, per la qual cosa la meva manera d'expressar-me s'adapta a això. Espero que t'ho passis bé llegint-lo i que trobis les claus que buscaves i, sobretot, les que no buscaves.

I una altra cosa: al final de cada capítol et deixaré una frase. Una cosa que sempre tinc present i que m'ajuda a millorar. Diguem-ne... la meva filosofia resumida. Algunes frases et semblaran molt típiques, d'altres et sorprendran. Intenta quedar-te amb el seu significat i ja està. La primera l'he copiat d'un bon amic, que la fa servir molt. Probablement quan llegeixi el llibre em posarà a parir, però... oi que queda bé?

El saber no fa cap nosa.